

Gudstjeneste i Jørlunde kirke, 2.s. i fasten, 2016

”Vor tro er den forvisning på, at vi Guds nåde have, som ingen af sig selv kan få, men det er Åndens gave, den faste grund i hjertet lagt ved ordet om den nådepagt, som er i Kristus stiftet”. (Sl. 577,1) Amen

Dette hellige evangelium til 2. søndag i fasten skriver evangelisten Markus:

Prædiken:

Den 21. juli 2010 i Helmand ørkenen i Afghanistan, bankede solen ned fra en skyfri himmel med dens nærmest umenneskelige varmestraler. Klokken var 12.32 og jeg stod og holdte om en af mine soldaterkammerater, som jeg for ganske få timer siden havde grinet og pjattet sammen med. Nu stod jeg og holdte om ham, - eller rettere sagt, det, der var tilbage af ham, efter at han havde trådt på en vejsidebombe. Underlivet og benene var sprængt i stumper og stykker, og det eneste der var tilbage af ham, var en torso og et hjerte som bankede for livet. Kort tid efter mistede hjertet sin kraft og han døde.

I sådant et øjeblik skriger man til himlen over denne verdens uretfærdighed og falder på knæ i ørkensandet og folder sine hænder i bøn til Vor Herre!

Det er til tider forfærdeligt vanskeligt sted at være eller at blive i modgangens dage, men der findes alligevel ikke noget bedre sted at være for et menneske, end at kunne sige; ”Kære Gud, ske din vilje!”, eller også: ”Jeg tror, hjælp min vantro!” Fordi sådan er det jo, ærligt talt, for et menneske, for dig og mig, når vi selv er derude ved kanten eller ligefrem hænger ud over den, så er den sikre grund borte. Så er afmagten voldsomt tydelig. Og i den må vi så være. Kende og erkende os selv som magtesløse. Men sandelig ikke derfor give os tavsheden og stumheden i vold. Tværtimod så må vi blive ved med at kæmpe for at sætte ord på. Det gælder i forholdet mennesker imellem. Det gælder i forholdet til vor Herre. Blive ved med at insistere på Guds hjælp. Også når eller hvis tabene uhjælpeligt har sat ind. Så alligevel med ord og bøn, gennem samtale, gennem gråd og suk, ja, selv klagesang, blive ved med at vende os mod Gud og hinanden. Meget ondt kan, som Jesus siger det, kun drives ud ved bøn!

Død og sygdom er jo et alment menneskeligt livsvilkår, - som vi ikke kan løbe fra, selvom mange af os, især når vi er kommet op i 40 års-alderen, tror at vi kan, ved at løbe den ene Marathon efter den anden, - men lige lidt hjælper det, dø skal vi alle sammen!

Men hvorfor skal vi så igen og igen trættes med den ene helbredelsesberetning efter den anden, hvor Jesus helbreder og genopvækker døde, når vi under alle omstændigheder skal herfra, og i øvrigt ikke oplever en dødeopvækkelse som vores virkelighed?

Er det fordi vores tro, er for svag? Eller er det fordi Kristus ikke mere er blandt os, altså fysisk i blandt os? Dertil kunne man så svare, at han dog stadigvæk er i blandt os, i kraft af Helligånden, - og den virker som bekendt, hvor den vil!

Hvis vi allerede her bekender, at vores tro er svag, ja, så står vi jo allerede i det rette Gudsforhold; for vi er skabt i hans billede og dermed også underlagt hans nåde. Det er ikke os, der er i centrum, men det er Gud, der er vores centrum. Således forholder det sig også med vores tro. Vi skal ikke tro, at det er vores tro, der løfter os ud af død eller sygdom, eller at det er vores tros kraft, der kan skabe liv ud af intet. Det er evangeliet til i dag et meget tydeligt eksempel på!

Vi hører Jesus bebrejde sin samtid, at den er vantro. *"Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?"* Han kan næsten ikke holde deres mangel på tro ud. Men hvad er det så, der får ham til at hjælpe den stakkels far? for faderens tro er det jo ikke. Han udmærker sig ikke i forhold til de andre ved at have sin tro i orden. I det øjeblik han siger, at han tror, ved han med sig selv, hvor svært det er for ham at tro: *"Jeg tror, hjælp min vantro!"* Han er altså ligesom de andre et fuldgyldigt medlem af den vantro slægt, den slægt som Jesus næsten ikke kan holde ud at blive ved med at færdes blandt. Alligevel hjælper Jesus ham. Jesus opgiver ikke og flygter ikke.

Er der da nogen forskel på drengens far og de andre: disciple og de skriftkloge og skaren af folk? Ja, det er der da. Faderen indrømmer sin vantro og viser dermed, hvad tro er. De andre tror, at de tror. Det kalder Jesus for vantro. Den slags mennesker er farlige. Enten er de farlige for andre eller også er de farlige for sig selv.

Man kan sige, at Jesus ikke så meget bebrejder sin samtid, at den er vantro, men det er mere det, at den ikke selv kan se det. Slægten, dvs. folk i almindelighed bilder sig ind, at de tror. De beskytter sig bag det, de kalder tro. De skriftkloge og de forskellige religiøse grupperinger var overbeviste om deres egen fortræffelighed; men det er vantro. Da Jesus kommer ned fra forklarelsens bjerg er disciplene frustrerede, netop fordi de mente, at de var i stand til at helbrede drengen fra den stumhed og epilepsi han led af, og så viser det sig, at det kan de ikke. I Jesu øjne var de vantro.

Man kan spekulere på, hvad Jesus mener, da han senere på spørgsmålet: *"Hvorfor kunne vi ikke drive dæmonen ud?"* svarer dem: *"Den slags kan kun drives ud ved bøn"*. Jeg tror han tænkte på mere end selve sygdommen. Han tænkte også på disciplene. Hvis det skulle lykkes dem at forstå, hvad hans forkyndelse gik ud på, så skulle der stærkere midler til; så var der ikke meget andet at gøre - i den situation - end at sætte sig ned og bede for dem.

Vi tror stadigvæk, at troen er noget vi skal præstere. Men det er jo i paulinsk og luthersk terminologi at gøre troen til en god gerning. Vi må indstille os på, at vi i den forbindelse intet kan. Vi kan kun modtage det, som Gud skænker os. Taler jeg så for, at vi ikke skal tro? Overhovedet ikke!

Jeg taler for at troen forbliver tro og at vi ikke gør den til en overbevisning af den slags, som er urokkelig og indiskutabel. At være urokkelig og indiskutabel er ikke troens natur. Bliver den det, så har den overskredet sin egen grænse. Troen er noget levende. ”Vor tro er den forvisning på, at vi Guds nåde have”. Her siges det kort. Tro og vantro går hånd i hånd. Uden Guds nåde kommer troen - altså Guds tro - ikke i nærheden af os!

Helbredelsesunderet sker i dagens evangelium. Men, hvorfor sker det?

Ja, det sker, fordi Jesus vil det, men også fordi Jesus ser en tro og samtidig en vantro hos faderen som sprænger alle rammer, fordi det er en lydige tro i selvforglemmelse og i tillid til Jesu tro. Det ikke underet der er underfuldt, men troen der skaber underet og handlingen. Og det er vel at mærke Jesu tro på faderens tro, der udvirker det vi kalder et mirakel eller nærmere faderens vantro, som netop stiller ham åben overfor troen i form af bønnens udstrakte hænder, som åbent modtager alt af Guds nåde.

Faderen er klar til alt. Bare drengen bliver rask. Han siger til Jesus: "Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os." Jesus vender faderens spørgsmål om og siger: "Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror." Alt er muligt for den, der tror. Alt er muligt for Gud.

Men, hvad nu, hvis man ikke kan tro på Gud? Det er nemlig ikke uden skepsis, at faderen er kommet til Jesus. Vantroen begynder med den indbildning, at intet er muligt for Gud, for Gud findes ikke, siden drengen ligger og er så syg, og deri kan vi godt følge faderen.

Men ved at Jesus vender faderens spørgsmål mod ham selv, vender han også faderens skepsis mod ham selv og dermed også mod os. Faderen opdager derfor, at han mangler det, han mindst kan undvære, nemlig troen. Det er ikke troen, der har fået ham til at komme til Jesus. Det er heller ikke troen, der har fået ham til at blive. Men sammen med Jesus opdager han, at han mangler det, han mindst kan undvære. Han kan ikke undvære, det han ikke kan tro på. Den, der kan undvære troen, behøver ikke Jesus. Det samme gør den, der uden videre tror på Gud. Han behøver heller ikke Jesus. Men den, der ikke kan tro på Gud og på den anden side heller ikke kan undvære at tro på ham - han har faktisk ikke andre steder at gå hen, end at gå og bede til Jesus med ordene: "Jeg tror, hjælp min vantro".

At komme til tro vil sige, at vi forstår, at troen kommer os i møde, nøjagtig som Jesus kom faderen og dermed sønnen i møde, med sin frelse. Når vi tror det, får vi et andet blik for den

tilværelse vi lever. Også et andet blik for underet, at vi nemlig fatter at det er tegn på, at Jesus er den, han er. At vi forstår, at underet i sig selv er troen underordnet. Først ved at stå i troen forstår vi os selv og verden og, at det største under er livet. Uanset dets beskaffenhed; om det så er elendigt og angstfuldt eller ved at nå sin afslutning og det lader os alene, alene med døden, så er livet et underfuldt liv, for Gud er kommet os i møde, og han kommer os stadig i møde. Med sit ord i dåben og i nadveren giver han os del i sin tro, når vi er vantro og sprænger grænserne for de vilkår der er vores ved at sige: ”Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør”. Denne grænseløse kærlighed sprænger alle vore forventninger og fordringer. Den tror alt, tåler alt, udholder alt og svigter dig aldrig, - selvom din tro er vantro! ***Amen***

Victor Greve